

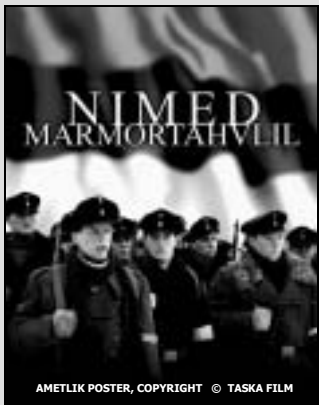
DETSEMBER 2002

Erki moeshow võitis 21. Kooli õpilane

FOTO: KARL J. PAADAM

**Millal saame kooli tagasi?
– Vastab meie direktor,
Naida Toomingas** LK 2

AMETLIK POSTER, COPYRIGHT © TASKA FILM

**Ülevaade 21. kooli
õpilaste retsensioonidest
mängufilmile "Nimed
marmortahvil"** LK 4

FOTO: PRIVAATKOLLEKTSIOON

**Rebased, rebased,
rebased...**

LK 6-8

FOTO: PRIVAATKOLLEKTSIOON

**Teeviit 2002, selle
vajalikkusest ja
fenomenist...**

LK 3

FOTO: PRIVAATKOLLEKTSIOON

Riina Soobik
riina36@hotmail.com

29. novembril toimus Saku Suurhallis legendaarne Erki moeshow. Meie kooliga on üritus sedavõrd seotud, et 30 disainerist ja moekunstnikust oli üks, võitja, ka meie koolist: Marja-Liisa Pihlak. Välimuselt suhteliselt ebatavaline, ent siiski malbe olemisega neidis ei jäta sugugi karmi pungitädi muljet, mis peegeldus tema kollektsioonis Kreizi.

Kas punk on surnud?
"Ei ole. Ükski asi ei saa lõplikult välja surra. Saab ainult tagaplaanile jääda. Ja siis jälle esile kerkida."

Marja-Liisa enda sõnul viisid teda selle teemani nahk ja ehted, mida ta kollektsioonis kasutas. "See on tegelikult pungi ja

ja hipi segu," iseloomustas kunstnik ise oma tööd, "alguses tahtsin teha midagi naiselikku, aga siis sain aru, et karm stiil läheb rohkem peale."

Riided, mis valmisid show jaoks, kavatseb Marja alles jätta, et ehk läheb kuskil veel vaja. Samas lubab ta ka lahkelt ühteist müüa, kui keegi osta tahab.

ERKI moeshow toimus sel aastal 20. korda. See on noorte moekunstnike ja modellide koostöö, mille kuld tavaliselt osalejad ise kannavad. Ka modellidena astusid lavale mitmed meie kooli õpilased: Kylliki Lugna, Mariette Nõmm, Liis Lepik, Marite Privoi, Ruth Rätsep, Kerli Tiik jpt.

PS Palun siiralt vabandust, kui kellegi asjaga seotu nimi mainimata jäi!

Ätenšn!!!

Kadri Bank
kadriydruk@mega.ee

Jõulud on tulemas, aga ega pikanäpumehi jõulumeeleolu valda. Nii näiteks varastati paar nädalat tagasi 12c klassi kehalise kasvatuse tunni ajal tüdrukute riietusruumist kahelt tüdrukult kokku 900 (!) krooni.

Eks igaüks meist võib mõelda, et minuga nii ei juhtu ja ega siis minu klassis kedagi SELLIST pole. Ei tahaks kellelegi näpuga näidata, tuleb aga lihtsalt tõdeda kurba fakti, et ka näiliselt turvaliste kooliseinte vahel ei saa oma väärisesemeid valveta jätta. Olgem siis ettevaatlikud – parem karta kui kahe-tseda.

Lähemalt, LK 2

Veebruaris "vanasse majja" tagasi

Karl J. Paadam
kjp@hot.ee

Mõne päeva eest leidis meie kooli direktor, Naida Toomingas oma kiire graafikus natuke aega vestluseks meie kooli hetk seisust ja tuleviku-võimalustest.

Alustasime vestlust loomulikult kõige populaarsema küsimusega: **millal me tagasi oma kooli saame?**

Loodetavasti laabub kõik plaanipäraselt. Veebruari alguses peaksime saama tagasi "vanasse majja" ja eeldatavasti märtsis või äärmisel juhul aprillis, "uude". Keegi ei pea kartma, et neid koolivaheajal kooli mööblit vms kolima sunnitakse, õnneks meil ei ole, mida kolida.

Õppetööga alustame tegelikult vist veebruari keskel, sest sisse-seadmine võtab kindlasti oma aja.

Uue maja konstruktsioonide ehitus on viibinud tänu töid läbiviiva firma, Wiskari tugevale mahajäämusele graafikust. Eeldatavasti peaksime siiski sisse kolima märtsis-aprillis. Endine jaanuaris kolimise tähtaeg on lükkunud veebruari osaliselt ka põlengu pärast AS Rekmani tehases, mis tarnis "vana" maja siseuksi.

Peab ka mainima, et söökla on planeeritud uude majja - seega võib toitlustuse korraldamine kujuneda veidi probleematiliseks aga viimase aasta muredega võrreldes on see kukepea!

Millises ehitusfaasis on vana ja uus maja hetkel?

Vana maja välisviimistlus on valmis, hetkel tehakse laialdasi sisetöid. Uue maja õppekorpus on katuse all, valmimas on

spordipoole katus, loodetavasti tõstetakse aasta lõpuks peale ka aatriumi vermid (e. klaaslae aluskonstruksioonid).

Samuti paigaldab AS Glaskek uue korpuse klaase. Hetkel tehakse ka siseviimistlust: ehitatakse vaheseinad, laed, põrandad, trepid, ning rajatakse juhtmestik.

Kõikvõimalikud haljastustööd ja territooriumi järelhooldus jäävad aga kevadesse.

Millised on järgmised hanked?

Uue maja siseviimistluse hange on läbi viidud ning selle on võitnud taas Facio (sama, kes renoveerib vana maja - toim). On hea, et sama firma töötab mõlemas majas - see teeb koostöö lihtsamaks.

Viimane hange, mööblile, kuulutati välja 23. oktoobril. Hanke võitis AS Standard. Selle alla kuuluvad lauad, toolid, tahvlid, riulid, õpetajate töökohad jne. Uues koolis tulevad kõikidele õpilastele ühekohalised tööpaigad.

Eraldi hange on veel kuulutamata büroo-mööblile (õpetajate toad, aula, söökla, kammersaal jne). Otsest tehnika hanget ei ole - peame kooli eelarvest olema võimelised ostma erinevat varustust. (Televiisoreid, arvuteid, videoaparatuuri jne)

Millised kärped on toimunud ehituse eelarves: millest ilma jääme?

Kõige suurem kaotus oli spordistaadion. Selle suurejooneline projekt jääb teostamata ning hetkel jääb sinna vana asfaltkate. Natuke on ka kokku hoitud ehitusmaterjalide arvelt: põrandakatted, viimistlusmaterjalid. Välja jääb ehitamata ka 5. korrus ning ei tule ka esi-alselt

planeeritud kooli-raadiot, küll aga rajatakse kommunikatsioonid, mis võimaldavad meil hiljem raadio luua.

Millised on olnud töötingimused aasta vältel?

Ma olen sügavalt tüdinunud sellest, et ei ole lauda ega tooli; kohta, kus läbi rääkida... Alguses oli põnev Figarot mängida nüüd oleme kõik sellest väsinud. Ainuke kindel istekoht on kooli vanas armsas autos. Puudu jääb võimalusest inimestega suhelda ja rahulikult tööd teha. Sellegi poolest on suure asja nimel kõik OK.

Teatavasti vahetatakse välja kooli "Eesti-aegne" parkett, kas seda ei oleks olnud võimalik taastada?

Kõikidele, kes peaks meie kooli vana ja kalli tammeparketi pärast muretsema, võib öelda, et 4. korruse parkett vahetati 5 aastat tagasi välja; 1 ja 3 korrus vahetati 10 aastat tagasi ning vaid osaliselt oli originaalparketti jäänud 2. korrusele aulasse ja ka kammersaali. See parketikiht oli aga vaid mõne millimeetrise paksusega, mis tähendab, et seda ei olnud võimalik säilitada. Peale renoveerimist paigaldatakse "vana" maja osas ka nüüd uus täispuidust parkett.

Kas uhiuues koolis hakkavad kehtima ka erakordselt ranged sisekorraeeskirjad?

Põhimõtteliselt tuleb kanda vahetusjalatseid, soovivatult nahktallaga kingi vms, mis ei vea põrandale triipu. Kõik muu jääb üldjoontes samaks. Ka uues "vanas" koolis tagasi olles kehtivad meie kooli tavalised õpilasreeglid.

Expect the unexpected!

Anna Stepanova
annastep@starman.ee

28. novembril varastati 12c kehalise tunni ajal tüdrukute riietusruumist 900 krooni. Esitasin paar küsimust asjaga enam-vähem kursis olevale inimesele:

Millal see toimus?

Eelmisel neljapäeval (28.11), kahe esimese tunni ajal, kui meil oli kehaline.

Kus kohas vargus toimus?

Sulgballisaali tüdrukute garderoobis nr 114

Kas varastati veel midagi peale raha?

Ei. Varastati ainult kahelt inimeselt, nende kotid olid muidugi ukse ees esimesed....

Järelkult teati, kust saab?

Just, pidi teadma.

Kus riietusruumi võti oli? Valvelaus?

Arvatavasti... Keegi ei tea, sest siis, kui mina garderoobis käisin, oli uks lahti ja ruum tühi. Siis tormas üks teine tüdruk sisse, lahkus kiiresti, mina läksin, sulgesin ukse ja viisin võtme valvelauda... Mingi rahvas käis veel garderoobis, ma oletan, et nemad võtsid võtme valvelauast... ja viisid tagasi ja nii tegi ka varas. Ja kusjuures, huvitav on see, et kehalise õpetaja ütles vanale valvelaua tädile, et ta võtab võtme enda kätte. Aga viimase kehalise tunni ajal oli seal mingi uus tädi ja tema tuli meilt saalist võtit ära võtma.

Süüdlasi pole tänase seisuga veel leitud. Asja uurib politsei.

Koolid kogunesid Kolledžis

Kirsti Pent

kirsti.pent@mail.ee

22.-24. novembril toimus Tallinna Inglise Kolledžis Euroopa Noorte Eesti Rahvuslik Sessioon, kus kolme väsitava päeva jooksul tehti nii tööd kui lõbutseti ja leiti uusi sõpru.

Üritus algas reede pärastlõunal *teambuildinguga*. Nimelt jaotati 55 delegaati üle Eesti kaheksasse seitsmeliikmelisse töörühma, mida juhendasid, suunasid, aitasid igati toredad *chairid*, ning huvitavate mängudega esimene päev pühendati tutvumisele. Päeva lõpul pidi iga rühm esitama laulu, nii et lõbu oli laialt.

Laupäeval olid raske töö ja lõbutsemine ühendatud. Iga grupp pidi etteantud teemal, mis puudutas rohkem või vähem ühinemist Euroopa Liiduga, kirjutama resolutsiooni, mis polnudki nii kerge, sest *chairid* ajasid meid tihti koridori laulma või mündimängu mängima (*coin game*). Õhtul käisime Raekoja platsil kuuse ümber Euroopa Noorte traditsioonilist laulu esitamas, nagu seda on tehtud ja tehakse ka teistes Euroopa pealinnades, kus sarnased sessioonid on toimunud.

Pühapäev oli pidulik, mistõttu jäid ära kõiksugused mängud - asusime resolutsioone arutama ja hääletama. Üritus lõppes John Lennoni pala „Dreamer“ ühislaulmisega, mis on Euroopa Noorte mitteametlik hümn. Kõik delegaadid said ürituselt kaasa toimunud kajastanud ajalehe ning palju uusi meeldivaid

kogemusi ja positiivseid emotsioone. Peale selle paar magamata ööd... Üheks sessiooni eesmärgiks oli välja selgitada kool, kes esindaks Eestit Tallinnas toimival üle-euroopalisel assambleel. Iga kooli esindas 5 õpilast, kuid nad ei võistelnud ühiselt, vaid jagati erinevate rühmade vahel. Parimaks tunnustati TIK-i võiskond. Meie koolist osalesid Mirjam Sutrop, Erki Lipre, Peep Vähi, Ave Lutter ja Kirsti Pent ning *chairidena* Kartin Juhandi ja Ott Sarapuu. Suur tänu korraldajatele võrratu nädalavahetuse eest.

Mälumängu võitis 12c

Madis Vodja

mvodja@yahoo.com

Reedel, 6. detsembril korraldas meie kooli endine ajalooõpetaja A. Siimsen mälumängu, mille teemaks oli "Teater. Muusika. Kino". Mälumängu võitis pärast pingelist rebimist 12 c klassi võistkond.

Tulemused:

- I. 12c – 29 punkti
- II. 12b Killer Fluffies – 27 punkti
- III. 12a Vembu – 25 punkti
- IV. 10a – 22.5 punkti
- V. 12b I – 22 punkti
- VI. 10b LAMP – 18.5 punkti

Kui mess läbi saab, seda muru siin enam pole...

Kadri Nigulas

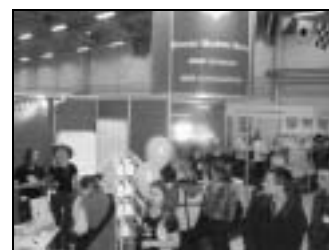
...ütlen klassiõdedele üle lume alt turritavate rohuliblede Sinise paviljoni poole kõndides. Me pole kaugelki ainukesed, kes seda teevad. On 5. detsembri pärastlõuna ning Pirital toimub täna esimest päeva selleaastane hardusmess Teeviit. Piletijärjekorras seismine ei võta kaua aega, kes teab aga, mis siin järgnevatel päevadel toimub. Peale seda, kui äärmiselt kannatlik kontrolör on mu pileti jupi võrra lühemaks rebinud, suundun garderoobi, et üleriided ära anda. Selle kohta, et riiete hoidmise eest raha tahetakse, läheb siin üllatavalt kaua aega. Kannatus on juba katkemas, kui ma lõpuks jope numbriga plastmass-tüki vastu vahetatud saan. Messisaali sissepääsu juures jagavad kaks kaitseväge riides noormeest Sõdurilehte. Nagu oodata oli, oli rahvast väga palju. Igati tervitatav on messi infolett, kust on võimalik saada kaart saalis paremini orienteerumiseks. Kuna minu põhilisse huviorbiiti kuuluvad ülikoolid, liigun neid otsima. TTÜl on väga aktiivne üliõpilasesindus, kes oma kooli ja organisatsiooni aktiivselt reklaamib. Sealsamas kõrval olevates Saksa ja Rootsi ülikoolidest ei paista aga keegi huvituvat. Ehk oleks näiteks sakslastele kasuks tulnud, kui nad ka mõne eesti keelt rääkiva esindaja välja oleksid pannud? Mereakadeemias ollakse väga vastutulelikud ja abivalmid. Üks soliidne vormis tädi on valmis mulle kas või tund aega

nende koolis pakutavatest õppimisvõimalustest rääkima.

Majaka Teeninduskooli ülerahvastatud kohvikus jooksen peaaegu otsa oma endise kooli direktorile, kes mu käigupealt ära tunneb. (Fenomenaalne mälu!) Rápina Aianduskooli boksis lööb aga üks nooremapoolne meesisik mingil eesmärgil rasvaga õunu läikima, nii et need eemalt kunstõuntena paistavad. Pedagoogikaülikooli juures valitseb täielik segadus. Erialasid tutvustavad brošüürid on põrandal pappkastides, mille ligi pääsevad aga ainult ülikooli esindajad. Neid on aga paraku tunduvalt vähem, kui info soovijaid, kes ummistavad boksi ümbruse. Siia ma esimese korraga ligi ei pääsegi, vajalikud paberid saan kätte alles teisel ringil.

Kuigi tundub, et üritusel on veel teatud arenguruumi, on selline mess igati tervitatav ja väga vajalik nii praegustele põhi- kui ka keskkoolilõpetajatele, kes saavad ülevaate edasiõppimisvõimaluste kohta ning otsese kontakti koolide esindajatega, kellele esitada küsimusi, millele brošüüridest vastuseid ei saa. Mina igatahes sain Teeviidalt kogu informatsiooni, mida ma sinna otsima läksin.

"Nimed marmortahvilil" ja 21. Kool

Anna Stepanova
annastep@starman.ee
Karl J. Paadman
kjp@hot.ee

Albert Kivikase romaani põhjal lavastatud eepohhiloovale linatosele, "Nimed marmortahvilil", andis mõni nädal tagasi oma hinnangu hulk Tallinna 21. Kooli õpilasi. Katkeid meie õpilaste retsensioonidest kajastas ka Eesti suurim päevaleht, Postimees oma 19. novembri väljaandes.

Noorte meediaarvustajate ja tulevaste kinokriitikute annet hindab kõrgelt ka Lennuk ning seega oleme otsustanud koolikaaslaste pingutusi ka omapoolselt tunnustada, tuues välja meie lemmikud arvustused. Paraku ei ole meil tänu limiteeritud lehe mahule võimalik avaldada kõiki retsensioone – valik oli üliiraske ning arvustuste tase on hämmastav.

Käies kooliga filmi "Nimed marmortahvilil" vaatamas, kogesin enneolematut. Emotsioonid, mida tundsin selle stseeni ajal, kui poisid väljal varitsesid, on võrreldamatud ükskõik millise muu filmi ajal tekkinud tunnetega. Tundsin uhkust, hirmu, põnevust, paanikat, lootusetust, lootust, tugevust, nõrkust, usku... Ja ma tundsin eestlast iseeneses.

Grete Soosalu 11b

Kuid igal filmil on ometi omad nõrkused. Mulle tundus kõige nõrgemaks lüliks see pommitamine, kui Marta ja Ahas üle põllu jooksid. Kuidagi imelik tundus, et säärane leek põlema jäi. Ja ma nüüd ei ole päris 100% kindel, kuid mulle tundus, et nägin üht meest väga tänapäevaliku jopega eestlaste eest põgenevas. Kui teistel olid palitud, siis tal oli roheline jope. Ka Marta kulnud

olid imelikud. Kas siis tõesti koguni 90 aastat tagasi neid juba kuidagi pügati?

Rasmus Kariis 9d

FOTO: PEETER LANGOVITS, POSTIMEES

Võib tunduda, et koolipoisid läksid vabaturma, aga seda nad ei teinud. Seal luges iga hing, iga väike kübeke usku Eesti vabadusse. Olen uhke Ahase ja Käsperi-taoliste koolipoiste üle, kes tegid 20. sajandi alguses seda, mida praegused gümnaasistid 21. sajandil ei suudaks.

Marianne Pitk 11b

Oli tunda, et kogu tegevus oli kuidagi liiga kompaktselt esitatud ja see häiris natuke. Inimesele, kes pole sellest kõigest varem kuulnud võis film raske jälgida olla. Ometi oli film armas, südamlilik ja tõetruu. Vahva oli vaadata, mida eestlased olid teinud.

Ann Jõelet 10a

FOTO: PEETER LANGOVITS, POSTIMEES

Kogu filmi vältel korrati sõnu: "Mäletad veel, vennas, kuidas me kord nalja pärast aja seisma panime..." kui neid juba 2 korda kuulda saadud, käis peast läbi mõte, et kui Henn ei mäleta, siis mul küll päris hästi mees!

Ragne Oja 9d

...See film on mul sees nii sügaval, et see ei tule sealt kuidagi välja. Sellepärast ei saa ega suuda ma sellest midagi

siia paberile jätta...

Minna Sild 9d

Hirm oli hinges, ma kartsin seda filmi vaadata. Eestlaste tehtud film, mille ümber on nii kohutavalt palju sabinat ja kõmu olnud. Olin valmistunud pigem pisut negatiivseks muljeks. Aga juba esimeste kaadrite ajal hakkas hirm asenduma millegi muuga. Üks säravamaid elemente on selle filmi muusika. Ei kujuta ettegi, et selle helitöö asemel võiks midagi muud olla. See on kõige filmis toimuvaga suurepäraselt kooskõlas, arenedes täpselt viimase rütmis.

Lavastaja Elmo Nüganen on suutnud stsenaariumisse panna nii palju inimlikkust ja sellele omast südamlikkust. Seoses sellega meenub pildi kaotamise stseen ja sellega kaasnev mäng. Või siis situatsioon lahingus, kus Miljan unustab maha oma koti ja satub sellest segadusse, teadmata, kas minna kotile järgi või tagasi teiste juurde, kui tema ümber vihisevad kuulid. Tulistamisega hoos olnud sõbrad unustavad järsku muu ja hakkavad Miljanile karjuma, et ta pikali heidaks, viimane aga ei

suuda enam mõelda.

Meeldis Ahase meenutus oma venna sõnadest, mis pidevalt läbi erinevate situatsioonide jooksis. Kõik see pani mõtlema. Mõtlemata pani ka erinevate poiste valik. Kes läheb sõtta ühel poolel, kes võitlema selle poole vastu? kas on võimalik minna võitlema oma kodumaa eest ilma paukugi laskmata? Kus ületab isamaa-armastuse armastuse ja oma pereliikmete vastu või kas ületab?

Osatäitjad olid kõik oma võimete kõrgusel ja kõrgemalgi. Pisut on ehk tunne, et XX lend tõi endaga kaasa palju karakternäitlejaid, aga see ei pruugi alati halba tähendada. Eriti rõhutaks Alo Kõrve(Käsper) ja Karol Kuntseli (Martinson) rollitäitmisi. Viimasel oli küll väga väike osa, aga kuidagi oluline.

Lõppkokkuvõttes polnud hirmust jälgegi. Häbi ka polnud ja see on väga oluline. Eesti tasandil oli see tohutu suur saavutus. Ehk on pisut uhke tunnegi. Mis siis, et tegelikult oli see põhimõtteliselt Nüganeni film oma kursusega.

Anu Lutsepp 9d

Tõstaksin esile viisi, kuidas on lahendatud lõpp. Ootamatu pööre sündmustikus ning tagasilöökk annab jällegi tõsiselulise skaalal punkti ja rõhutab moraali, et ilma ohverdusteta ei sünni midagi suurt.

Hans Lõugas 12b

Mulle meeldis, et seal ei olnud mingisugust supersõjameest, keda ükski kuul iial ei tabanud.

Katrin Reiljan 11c

FOTO: PEETER LANGOVITS, POSTIMEES

Mis Senatis toimub?

Anna Stepanova
annastep@starman.ee

Selle aasta, nii nagu ka eelmise aasta Senati suureks probleemiks on liikmete ajapuudus. Tänavu on veelgi raskem leida kõigile sobivat aega veel lisaks ka valikainete tõttu. Oleme proovinud teha istungeid isegi vahetundides, kuid paraku on see väga väsitav, kui Senat 3 vahetundi järjest kestab. Niisiis oleme väikese dilemma ees. Kuid kuna me kõik oleme tegijad ja väga aktiivsed inimesed, siis kindlasti pole see meie tegevusele takistuseks. "Kui kuidagi ei saa, siis kuidagi ikka saab!"

Niipalju siis meie probleemidest, nüüd aga asja juurde. Mis üleüldse Senatis toimub? Viimaste istungite teemadeks on olnud arstikabineti küsimus (millega tegeleb antud hetkel sotsiaalminister Ave Lutter, 10b), ÕOV andmebaasi loomine, kodukorraldajate parandusettepanekud jne. Igal Senati istungil edastatakse ka muid teateid, arutatakse probleeme jne. Muide, senatis on nüüd ka fraktsioon, mille esimeheks Lauri Luht 12a.

Õiguskantsler Eero Otsuse (11b) loodud komisjon töötas koos õpetajatega välja kodukorraldajate muudatuse. Järgmiseks on uutes reeglites mainitud õpilaste tunnustussüsteemi välja töötamine. Samuti on plaanis Senatisse rääkima kutsuda Hoolekogu esimees ning (2002) aasta lõpus esitavad ministrid senatile aruande oma poolaasta tööst. Lühidalt kõik. Kes tahab lähemat informatsiooni sellest, mis toimub, võib julgelt pöörduda oma klassi senaatori poole. Täna tähelepanu eest!

G5-ueel aastal uue hooga!

Katrin Juhandi
katrinjuhandi@hotmail.com

Enne, kui G5 uutest ja ka vanadest üritustest rääkima hakkam, kõigile ka meeldetuletuseks, mida see suur trükitäht ja koolilapse lemmiknumber koos tähendavad, sest mõne jaoks on see kombinatsioon võibolla ammu juba mälestust pühitud või ei ole seda teadmist seal kunagi olnudki. "Ametlikult" (tegelikult küll mitte väga ametlikult, sest registreeritud see ühendus ei ole) on siis tegemist Viie Kooli Koostöö Lepinguga Liiduga, mis sai asutatud 1996. a meie kooli eestvedamisel ning ühendab kesklinna viie kooli aktiivseid inimesi: Tallinna Inglise Kolledži, Tallinna Realkooli, Tallinna Prantsuse Lütseum, Gustav Adolphi Güm-naasium ning meie ise - Tallinna 21.Kool.

Käesoleval õppeaastal on juba toimunud paras ports üritusi ja usun, et nii mõnigi on neist juba osa saanud ja kui veel ei ole, siis kannatust, sest üritusi on kõikidest valdkondadest ja igale maitsele! Nüüd siis ka natukene lähemalt.

Aastat alustasime G5 jalgpalli turniiriga, mille peakorraldajaks oli 21. Kool. Finaal leidis aset ühel tormisel reedel Kalevi Staadionil, kuhu, hoolimata tõeliselt vastikust ilmast, ka piisav hulk kaasaelajaid oli kogunenud. Eelkõige oli siiski liikumas näha 21. ja Realkooli õpilasi, sest just need kaks võistkonda olid end finaali võidelnud. Sedapuhku oli tulemust küll meie jaoks natuke kurb, sest pingelise ja tasavägise mängu võitis lisaajal siiski vastasvõistkond 1:0, kelle saagiks langes hiigelsuur rändkarikas ja hulgaliselt

šokolaadi. Kuid kuuldavasti läheb neil järgmine aasta karika kaitsmisega raskeks! Kolmanda koha saavutas seda puhku aga Inglise Kolledži, kellel oli Kalevi staadionil ka võimalus jõudu katsuda viie kooli peale kokku kogutud õpetajate võistkonnaga. Et mitte väga palju meie väga toredatele õpetajatele häbi teha, siis ütlen vaid, et kaalukauss kaldus üsna korralikult õpilaste poole. :)

Läbi on saanud ka G5 esimene võrgupidu (neile, kes seda viimati mainitud sõna mitu korda üle lugesid ja ikka pihta ei saanud, millest jutt käib, siis teadmiseks, et tegu pole mitte mõne diskoga, vaid arvutifännide leiutisega - tullakse kokku, oma arvutid kaenlas, ja kukutakse 48h järjest arvutimänge mängima). Üritus ise kulges Inglise Kolledži eestvedamisel ja õnnestus väga hästi.

Prantsuse Lütseumis peeti aga selle aasta esimene G5 rocki-teemaline pidu. Seekord otsustasime teha väikese strateegilise käigu ja korraldada pidu hoopis 6-9 klassidele, sest nagu ajalugu näidanud, ei ole keskkooli õpilased taolistest üritustest enam sugugi nii vaimustuses (loodame muidugi, et seda olukorda annab parandada). Seekord sel peol aga küllastajatest õnneks puudust ei tulnud (vaat, et jäi ülegi). Iga kool pidi ettevalmistama ka playboxi, kuid oh õnnetust! - eranditult kõik koolid olid valinud esimeseks sama loo - Britney Spears'i I love rock'n'roll... Nähtavasti andis inspiratsiooni peo temaatika. Kohe-kohe on lõppemas ka G5 korvpalli turniir, kus meie koolil jälle kõrged lootused on

- võtta finaalis revanš jalgpalli kaotuse eest. Et aga esikoht kindlam oleks, siis oleks tore näha viimset kui ühte meie kooli õpilast omadele kaasa elamas. Ei saa ju ometigi ka teist korda reaalkoolile alla jääda! Praeguseks on selginud aga ülejäänud turniiritabeli kohad: viiendale auväärsele kohale tuli Inglise Kolledži, neljandaks jäi Prantsuse Lütseum ning napilt ei pääsenud finaali korraldaja kool GAG.

Ja nüüd siis natuke ka uue aasta tegemistest. Igaks juhaks ei tahaks veel välja reklaamida päris täpseid ürituste kuupäevi, kuid orienteeruvalt on need paigas ja saavad ka loodetavasti teoks. Jaanuaris ja veebruaris toimuvad kõigi eelduste kohaselt G5 väitlusturniir, omaloominguõhtu ning paraja lume olemasolul ka talipäevad. Naistepäeva paiku on tulemas üks G5 staažikamaid üritusi-Kesklinna Kaunitari valimised, mida sel aastal on au korraldada 21. Kooli ja seda siis juba loodetavasti uues koolimajas (allakirjutanu võib hetkel ette kujutada irtvist teie nägudel uue koolimaja kohta, kuid lootust sureb viimasena!) Kevadel on oodata nii mälumängu füüsika ja astronoomia huvilistele kui ka laiema silmaringiga õpilastele. Kevadvahel saab aga kõigi eelduste kohaselt toimuma G5 koolitus õpilaskoostöödele ja kui ilmad juba piisavalt soojad veesõjaks, siis ka kevadpäevad.

Eelpool mainitud üritused ei pea kindlasti jääma ainukesteks sel õppeaastal. Niisiis, kui kellelgi on ideid või ettepanekuid, mida viie kooli peale korraldada, siis andke aga julgelt teada!

Retsitud rebased, ristid kaelas

Novembrikuul said ka 21. Kooli rebasekutsikad lõppude lõpuks abiturientide õnnistuse keskkooliaastateks. 10ndike ja 12ndike koos-veedetud neljapäevaõhtust A klassi rebase Ann Jõelege silmade läbi:

Neljapäeval kell 17.50 võis Stockmanni ees näha viite külmunud ninaotstega rebaseplikat, kes truult oma saatust ootasid. Kui "saatusejumalad" kümneminutilise hilinemisega lõpuks saabusid, suundusime kõik kaubamaja välisuksest sisse sealsesse vahekaiku, et oma väikesed härmatanud sabaotsad üles sulatada. Seal, soojapuhurite keskel, toimus ka üldine rivistus, tutvustus ja ülekuulamine. "Nonii, rebased, päikesepillid on?" "On!" karjusid pisikesed rebased. "Sinised sussid?" - "Kaasas!" Abituriendid muigasid omaette ja tammusid rahulolevate nägudega jalalt jalale. "Mis veel...tuntud eesti rahvalaulu sõnad?" - "Ja!" - "Kink?" - "Ikka," itsitasime. "Hümn?" Rahva seast kostis üleüldist hämamist. "Mis tähendab, et ei ole? See on kõige tähtsam osa!" pahandati. Samal ajal, kui toimus noomitus teemal "Olete-pahad-rebased-kes-ei-armasta-oma-abituriente-niigi-palju-et-neile-üks-hümn-valmis-teha", märkasime kõik Stockmanni turvameest, kes suhteliselt otsustaval sammul meie poole tuli. Kiiresti-kiiresti organiseerisime end uuesti uksest välja krõbekülma talveõhtusse. Arvatavasti olime kümnekesi blokeeritud üldist poeliiklust ses väikses vaheruumis.

Kui olime välja jõudnud,

tehti meile selgeks meie esimene ülesanne. Küll me punnisime vastu ja anusime oma käsuandjaid, kuid miski ei aidanud. Minut hiljem olime end kõik Stockmanni välisukse ette üles rivistanud ja karjusime "Muti-onu" nii et terve kesklinn kajas. Ja ega me siis niisama etendust andnud - pileti hind meie kassi(rebase)kontserdile võrdus kuulajate kaastunde suurusega. Kuid nagu me peagi märkasime, polnud eestlased kuigi kaastundlikud inimesed. Saadud finantssäästud kogusime ühe rebaseplika talvemütsi. Nii me siis lasksime oma noortel häältele kõlada, lauldes "Kes elab metsa sees" ja "Tiliseb-tiliseb aisakell" niisuguse innuga, et lausa lust kuulata. Ettevaatusabinõusid kasutades olime aga tumedad prillid ette pannud ja rebasesildi rinda kinnitanud. Esimene abinõu kindlustas meid hunnikute sugulaste uurivate pilkude vastu, sildid aga olime jope külge kinnitanud selleks, et vähegi eneseväarikust säilitada, tuues vabanduseks rebaseks olemise. Ometi oli meie väike rebasetirtsude ansambel niivõrd kahtlustäratav, et inimesed käisid meist kauge kaarega mööda ja ma olen kindel, et tegelikult oleks Stockmann rahastanud meid üsna suure summaga, et me lihtsalt uttu tõmbaksime ja lõpetaksime klientide hirmutamise.

Kuid kogu selle aja, kui meie Stockmanni ees siristasime ja raha kokku ajasime, olid abituriendid end vaikselt vaateväljast välja nahistanud, naersid meid eemalt, klõpsutasid fotoaparaati ja nautisid vaatamängu. Meie pool

läks aga kõige paremini peale jutt a'la "Me oleme vaesed rebased ja, näete, abituriendid piinavad meid nii väga. Pa-luun andke natuke raha!" Võiks öelda, et seda laulu lõõritasimegi me kõige tihedamini. Kui me nüüd aga erilise hooga "Õllepruulija" lahti lõime, ja üks vanaonu pobises seepeale meist kogumas viinaraha, olime ta peale tõsiselt solvunud. Lõpuks, kui me olime end täielikult häbistanud kogu Stockmanni klientuuri ees, olime oma jõupingutuste eest kogunud 19 krooni, millest meie õelatele "türannidele" lõpuks piisas.

Pärast kontserti tegime kaubamaja juurest kibekiiresti minekut, ületasime ristmiku ja jäime Tartu mnt. ja Liivalaia tänava nurgale seisma. Meie armsad käsuandjad panid pead kokku ja sosistasid hea hulk aega. Lõpuks tegid nad aga tõsise näo pähe ja käskisid sinised sussid välja kraamida. "Nii, ja nüüd tõmbate te need pähe!" kõlas käsk. Tunnen kaasa kõigile neile meie hulgast, kelle suss oli enne kümnekond korda katnud porist talvesaabast. Tumedad klaasid ikka veel ees ja suss peas püsti nagu sinine kukehari, ütlesime kõigile hilistele Tartu maanteel kõndijatele tere ja soovisime neile meeldivat õhtut. Olime nimelt väga hästi kasvatatud. Tänu meie kallitele "kombeõpetajatele", kuidas siis midu.

Varsti jõudsime trammipeatusesse, kus saime käsu seisma jääda. Seal me siis seisime ja ootasime ning meie kápakesed külmusid järjest enam ja enam. Samas tehti meile selgeks meie järgmine ülesanne. Selle järgi pidime tramm

sisenema tagauksest ja trügima läbi kogu tramm selle etteotsa välja. Lõpuks sõitiski tramm ette. Ma pole veel varem märganud, kui täis võivad olla kella seitsmesed trammid, küll aga märkasid seda nüüd. Naerust puksuvad ja meile julgustussõnu hõikavad abituriendid kiirustasid tramm keskmise ukse poole, samal ajal kui meie, vaesed "ujumismütsides" rebasepojud, ebaleval ilmel ja trammist väljuvate inimeste umbusklikke pilke taludes tagumise väljapääsu juurde vaikselt ritta võtsime. Külmast ja piinlikkusest õhetavate nägudega sisenesime ühissõidukisse, ümbritsetud õhtuste reisijate uurivatest pilkudest. Meie armutud ja irvitavad käskijad viipasidki juba eestpoolt kutsuvalt. Ei jäänudki meil siis muud üle kui teele asuda. Küünarnukkide ja põlvedega tegime endale teed läbi pahura inimmassi ja nagu viisakad inimesed kunagi, tervitasime kõiki sõitjaid kombekalt. Kui jõudsime tramm keskosas, hakkasid üle õhtuse sõiduki kõlama abiturientide mitte just kõige sõbralikumad kommentaarid meie välimuse ja käitumise kohta, mis meile muidugi julgust kõvasti juurde andsid. Suure vaevaga olime end lõpuks suutnud juhikabiinini välja trügida ja tundsim sellest nüüd teatud kergendust. Siis aga ilmusid taas nähtavale meie käsuandjad, tehes meile selgeks, et tagasitee seisab ju alles ees ja et meie "head aega" võiks seekord siiski julgem olla. Ja taas läbisime me selle sama raske teekonna, mis me hetk tagasi olime lõpetanud, jättes kõigiga hüvasti, saateks

saateks needsamad ärritavad kommentaarid abiturientidelt. Lõpuks oli see kõik siiski läbi ja me astusime trammilt maha. Hüpates oma sinistes sussides üles-alla, lehvitasime eemalduvale trammile kerge südamega ja lootsime nende inimestega oma lähielus mitte enam kokku juhtuda.

Nüüd sai meie järgmiseks ülesandeks Sikupilli Prisma ülesotsimine. Üksteisel käest kinni hoides olime sunnitud tegema kummarduse igale vastutulijale ja muidugi kuulus juba rituaali juurde ka: "Tere! Meeldivat õhtut teile". Majade vahel seigeldes ja teederägastikus orienteerudes suutsime mitmete õhtuste jalutajate näole laia naeratuse manada. Eks ole ju iga inimene õnnelik, et tal rebaseaeg juba läbi!

Lõpuks jõudsim Sikupilli kaubanduskeskuse juurde. Et inimesi mitte päris ära hirmutada, nagu meile öeldi, lubati meil nüüd armulikult sinised haiglasussid peast ära võtta. Prisma juures liitus meiega veel kolm väikest rebaseplikat. Pärast mõningast vaikset nõupidamist uute abiturientidega anti meile käsk endid kahestesse gruppidesse jagada. See tehtud, paluti esimesel ette astuda. Kuna keegi end selleks ei tunnistanud, langetati otsus meie grupi kasuks. "Niimoodi siis, esimene grupp," alustas abiturient nii, et võttis jalad värisema, ja lisas siis aeglaselt ja rõhuga, "nüüd...teie lähete Prismasse ja kallistate kumbki kahte inimest." Ja mis meil siis üle jäi? Ausalt öeldes olime isegi rõõmsad, et meid esimeseks valiti, sest kui see oli esimene ülesanne, mis siis veel teised oodata võisid? Astusime Prisma välisuksest sisse ja jäime vahekäiku seisma, lootes

oma ülesandega kähku ühele poole saada. Otsides nüüd sobivat ohvrit, ei kujutanud ma ette, et see nii raske võib olla. Uksest sisse ja välja kiirustavad õhtused ostjad vaatasid meid altkuulmu ja ega meilgi polnud erilist isu neile kaissu hüpata. Ometi leidis mu paariline üsna kiiresti ühe mehe, kellele käed ümber kaela heita. Mina aga hakkasin nüüd seda kiiremini enda esimest ohvrit otsima. Varsti aga läks minust mööda väike 9-10 aastane poiss, kes sobis selleks suurepäraselt. Vaevalt, et ta aru sai, kes need rebasead on või mis toimub, kui mina ta juba kaissu haarasin. Uuesti vabaks saades lükkas ta vaid kommi mõtlikult teise suunurka ja kõndis edasi. Varsti leidsime ka järgmise objekti, kes meie seltskonnast tervelt kahe kaisutusega lahkus. Nii olime oma ülesande edukalt täitnud ja astusime rahulolevalt välja teiste juurde. Muidugi oldi meil pidevalt silma peal hoitud, mõnuga naerda lagistatud ja hulga pilte klõpsutatud. Järgmise rühma ülesanne oli aga selline: nad pidid kumbki aitama kahte inimest nende poekottide autossekandmisel. Tükiks ajaks kadusid rebaseirtsud meie vaateväljast, kui aga uuesti nähtavale ilmusid, oli mõne rebase ilme äärmiselt ära ehmatanud: "Ta tahtis mind ka autosse kaasa võtta!" väitis üks kohkunult. Kolmas rühm ja kolmas ülesanne: "Teie sõbrannal on jalg haige ja te palute ühte noormeest, et ta aitaks ta välja pingi peale. Hea oleks, kui kantakse süles, kuid võib ka talutada." Jahmunud rebaseitudrukud kadusid kaubanduskeskuse sisemusse. Mõlemal tüdrukul läks aga õnneks ja tuli välja, et sel õhtutunnil leidis veel kaubanduskeskuses abivalmeid noormehi, kes olid meelsasti valmis

aitama haige jalaga tütarlapsi. Ometi ei jõudnud asi kunagi pingini, sest kui Prisma välisuksest välja jõudnud abistajad nägid fotokate ja laiade naeratustega abituriente, pillati oma koorem kus seda ja teist ja vaadati, et tulema saadi. Inimene neljas ja ühtlasi viimane ülesanne seisnes selles, et rebasead pidid tegema suvalisele inimesele musi ja küsima talt seejärel, et ega ta nüüd oma kella rebaseirtsule ei tahaks anda. Kuid paraku ei leidnud ülesandest ära ehmatanud tüdrukud ka pärast pikka Prismas ringikolamist sobivat ohvrit ja lõpuks abiturientid halastasid neile ning ülesanne jäi täitmata.

Nüüd suundusime juba kõik koos Prismasse. Seal jaotati meile kätte meie ausalt väljateenitud lauluraha - igale grupile seitse krooni, anti korraldus võtta Prisma kõige suurem ostukäru ja lasti sisseoste tegema. Sealjuures pidi meie kaubavalik olema võimalikult tarbetu. Pärast mõningast toiduosakonnas ringikolamist ja hindade ning osturaha omavahel klapitamist otsustasime ühiselt väikese kassitoidupakikese kasuks. Kui me nüüd oma hiigelsuure käru ja tillukese roosa kassipildiga pakiga selle põhjas kassa juurde jõudsim, väljendas müüja ilme

kõike muud kui tulpimust oma pikast ning igavast tööpäevast. Kaup käes, suundusime oma käruga alla parklasse, kus me pidime taaskohtuma oma kiusajatega. Kohale jõudes nägime ka kohe, mida olid eelistanud teised ostjad. Üldise valiku hulka kuulusid veel ka postkaart ja väike sokolaad, mis samuti laiutasid üksikult ostukärude traatvõredest põhjadel. Nüüd pakuti meile välja võimalus teha parkimismaja ühest otsast teise üks väike ostukäruvõidusõit. Koos käru juhtides jooksime käsu peale parkla vastasseinani. Muidugi oli põrand kaetud ühtlase paksu porikihiga, mis pärast võidusõitu oli kujundanud meie jalanõud ning püksid vastavalt oma taatele. Pärast seda väikest meelelahutust mõeldi meile kohe uus välja: üks rebasead istub kärusse ja teine sõidab temaga betoonpostide vahel rällit, ja nii kordamööda. Võistluse edenedes muutusid järsud kurvid piduriteta ostukäru järjest ohtlikemaks ja kärusistujate kiljumine kajast parkla seinadelt järjest valjemini vastu. Kergendustundega tõusti "sõidukist", porine ruudustik selga kaunistamas. Lõpuks sai seegi lõbustus läbi. Tagasi üles kaubanduskeskusesse pidime muidugi muidugi jooksma mööda allaviivat eskalaatorit, nagu

normaalsed rebased kunagi. Enne Prismast lahkumist andsime informatsioonileti-täididele ka väikese lahkumiskontserdi, lauldes oma lemmikut "Muti-onu". Soovisime neile ka häid jõule lauluga "We wish you a Merry Christmas" ja mängisime nende lõbustamiseks letiesisel platsil ring-mängu "Kes aias, kes aias". Pärast seda lõime uuesti lahu teisest rebaserühmast ja jätsime Sikupilli kaubanduskeskusega hüvasti.

Rebaseõhtu lõpetasime piljardiklubis, kus abiturientid õpetasid meile selgeks piljardimängu. Seal andsime üle ka oma lõbusad kingitused meie õhtusisustajatele ja tänasime neid meelde jääva elukogemuse eest.

Alles koduteel märkasid võtta jope küljest ära sinna unustatud rebasesildi. Selle hoian ma aga kindlasti alles kui mälestuse tollest toredast õhtust.

Reedesest rebaste pidupäevast muljetab abiturient Helen Haav

15. novembri hommikul pidid kümnendate klasside õpilased end tavalisest varem kooli toimetama. Seal seoti neil silmad salliga kinni ning juhatati abiturientide poolt võimlasse, kus kontrolliti nende meelte teravust ning väljastati katse eduka läbimise korral vastav tunnistus.

Erinevaid võistlusi ja muud meelelahutust jätkus terveks koolipäevaks – lisaks katserajale leidsid aset näiteks köievedu ja kondoomi katkipuhumise võistlus. Samuti said rebased võimaluse demonstreerida oma lauluoskusi. Päev tipnes peoga, mis sedapuhku toimus Salme kultuurimajas, mille avaras saalis said rebased

ka nagu kord ja kohus pidulikult ristitud.

Kogu rebastepäev kulges suuremate viperusteta, vähemalt abiturientide silme läbi. Kuid kuna ürituse korraldamisse olid kaasatud kõik abituuriumi klassid, tekkisid mõningad raskused töö koordineerimise ning ühisele arvamusele jõudmisega. Näiteks ei suudetud viimase hetkeni õieti otsustada, mis temaatikat peaks üritus jälgima. Samuti jäi päeva alguses võimlas korraldatud katseraja jaoks määratud ajast väheks, mistõttu osa kümnendate klasside õpilastest jäi rebasetunnistusest.

Kui sellised väikesed organisatoorsed viperused aga kõrvale jätta, laabus üritus kenasti. Kuuldavasti jäid rahule ka rebased. Usun, et minuga nõustub enamik lõpuklassi õpilastest, kui ütlen, et 15. novembri õhtuks olime surmväsinud, ent rahul tehtuga. Rebastepäevaga lõppes abituuriumi jaoks pidude ja teiste suuremate ürituste korraldamise kohustus. Nüüdsest jääb see üksnes 11-ndate ja vastristitud 10-ndate klasside õlule ning kindlasti saavad nad sellega suurepäraselt hakkama.

Rebased jooksid ümber koolimaja...

Nele Roosimägi

.....ja tahtsid iga hinna eest sooja koolimajja sisse saada. Nad olid nõus sööma ja jooma igasuguseid üllatusroogasid, peaasi, et vanakesi mitte pahandada. Abiturienti sõna on ju ülimast ülim. Varajane katsumuste rada raputas ka kõige vinge-

madki unimütsid üles. Kohe hommikul kamandati rebased esimese bussiga poolest ööst kooli. Kõik korralikud rebasepojad suunati rivvi. Riburada hakkasid nad meeletult tormates ja rüseledes ümber koolimaja kihutama. Kes teele ei mahtunud, lendas ninali hange. Oligi antud start selle aasta rebasteristimisele.

Rebased olid eevil. Põnevust tekitasid rebaste vormid. Imetleti kümnendike kujutlusvõimet ja loodeti iga hinna eest vahvamat rebast leida. 10A saabud kohale nohikute nahas, 10B esines koopaelanikena ja 10C veiderdas terve päeva hulludena ringi. Igat vahetundi sisustasid abiturientide poolt välja mõeldud lustakad mängud. Kõik rebased aeti võimlasse ülevaatusele. Publik huilgas, plaksutas, vilistas, laulis ja trampis jalgu. Igaüks püüdis oma klassi võistkonda toetada hüperaktiivses vormis.

Söögivahtetunnil koristasid püüdlikud rebased abiturientide järelt isegi kasutatud lauanõud. Hea veel, et pesema ei pidanud. Naljaked rebasemutsud laulsid kõikjal. Neid võis kuulda laua all, akna peal, koridori nurgas, toolide vahel, õpetaja sabas ja Tondirabas. Laulude esikümnesse kuulusid ergutussalmid nagu

....suru, suru,
hullud vastu muru....

....suru, suru,
Flinstones vastu muru...

Tormiliste ristimispidustuste osa lõppedes, suundusid punaste vuntsidega, siniste silmaalustega ning huulepulgaste nägudega reinuvaderid täistopitud liinibussidega koju.

Õhtul kogunes lõbus

seltskond Salme kultuurikeskusesse. Soojenduseks tutvustati kauneid kostüüme ja maskotte. 10A maskotiks olid Barbie ja Actionman, kelle jalgu ja rinnalihaseid iga nohkarrebane väidetavalt oma iluideaalsiks pidas. Koopaelanike maskotiks sai väike dinosauruss ja hullude maskotti hiigelsuurt süstalt demonstreeris keegi psühhoopaat nr. X

Õhtu naelaks kujunesid näidendid. Alustuseks vaadati 10B sürrealistlikku näitemängu "rebased liustikul". Seitse minutit väldanud tõmblemine lõppes suure aplausiga. 10C etendas traagilise stseeni hullude elust. Valgetes kitlites halastajaõed kantseldasid väänlevaid hulle. Lugu lõppes samuti tormilise aplausiga. 10A lavatükk kujutas joodikmuti traagilist sünnitust jääl, mida saatsid publiku tohutud naerupuhangud.

Pidustused kulmineerusid ristimisteremooniaga. Täielikus pimeduses küünlavalgel põlvitasid kõval ja külmal põrandal kõikidest katsumustest eluga pääsenud rebasepojad. Nad olid aega välja teeninud Tallinna 21. kooli sõrmused, mille kättesaamiseks nad lausuvad veel ka vande.

Lõpetuseks kuulutati välja rebasteristimise võitja, kelleks osutusid 10A rebased ning jagati rändauhinnad.

Koju jõudes olid kõik gümnaasistid väsinud, aga õnnelikud.

Ülevaade tänavusest Läänemere Konverentsist

Sten Saar

Toimumiskoht: Rootsi, Uppsala 4-8 november

Osalejad: Eesti, Rootsi, Taani, Soome, Leedu, Saksamaa ja Poola

Eesti delegatsioon:

õpetajad **Riina Kolk**
Ülle Suursaar
õpilased

- **Sten Saar**
- **Birgit Aru**
- **Ave Lutter**
- **Monika Kallaste**
- **Kristi Juhandi**
- **Merilin Talumaa**
- **Maarika Susi**

Konverentsi eesmärk:

Läbi aastate on olnud selle projekti eesmärke tutvustada meid ümbritseva keskkonna erinevaid külgi, saada kogemusi suhtlemisel, keeleõppes ja uusi sõpru teistest Läänemere riikidest.

Lühike sisututvustus meie tegemistest Rootsis:

Esmaspäev

Rootsi saabudes läksime kämpingutesse, mis olid meie elukohaks selle nädala jooksul. Meid paigutati majakestesse nii, et igas majas oleks inimesed eri rahvustest. Pakkisime asjad lahti ja läksime kooli, kus toimus pidulik konverentsi avamine ja õhtusöök. Iga maa sai võimaluse end tutvustada läbi Sinise Kala loo – The Story of a Bluefish. Peale söömise lõppu toimusid õpilastele seltskondlikud mängud ja õpetajatele konverents. Peale ühtteist läksime magama.

Teisipäev

Kell 8 oli hommikusöök. Pärast sööki algasid presentatsioonid. Meie esimese grupi ettekanne

ettekannet sujus ilusti, samuti ka teise grupi oma, mis oli kolmapäeval. Erilisi apsakaid sisse ei tulnud ja paistis, et ka kuulajatele meeldis, sest pärast kuulsime kiidusõnu nii teksti kui ka Powerpointi esitluse kohta ja mitmel korral tõsteti esile Steni ja tüdrukute head näitlemisoskust.

Kohe algasid arutelud kuuldu ettekannete üle ning iga grupp pidi leidma vastuse järgmistele küsimustele:

- What impressed us?
- What concerned us?
- What can we do about it?

Pärast lõunat oli nn. keeltekoor - õpiti elementaarseid sõnu teistes keeltes ning peale seda läksime Uppsala ekskursioonile. Tagasi tulles õhtustasime ja alustasime lauluõhtuga.

Iga maa delegatsioon esitas ühe laulu ning kõikidel oli võimalus ka kaasa laulda, mida otseloomulikult ka tehti.

Kolmapäev

Kolmapäeva põhisündmuseks sai õhtusöök peredes, mida me kõik pikisilmi ootasime. Enne seda aga kuulasime päeval veel presentatsioone. Pärast lõunat toimus kämpingu suurel väljakul viievõistlus. Võistlesime hobuseraua viskamises,

jalatõmbamises, palgi heitmises, paarilise tõukamises ning klotsi maha loopimises - kõik need olid viikingite aegsed mängud.

Peale võistlust oli tunnine puhkepaus ja seejärel sõitsime peredesse. Suuremal jaol olid õhtusöögid linnast väljas, sest need õpilased elasid linnast väljas. Õhtusöök oli tõesti tore, rootslased olid väga sõbralikud ja jutukad. Tagasi tulles jätkus tegevus koolis.

Nimelt oli näidendite päev. Meil oli selleks valitud Põdramaja. Väga hea esitus oli näiteks rootslastel, kes olid tulnud lavale trolliideega, ja ka meie lähinaabritel soomlastel, kes näitasid 3 pörsakese paroodiat.

Neljapäev

Neljapäev oli meil seotud noorteparlamendi ja "shoppamisega". Hommikust kella 9.00 kuni 13.00 kestis diskussioon kodakondsuse omandamise üle. Rootsi parlamendist Mats Sjöborgi ja Neven Milivojevici juhendava käe all.

Peale lõunat oli vaba aeg.

Pärast seda oli õhtusöök, mis oli viikingite stiilis. Meile serveeriti väga erilist ja maitsvat rooga, mis oli mitmekäiguline. Peale õhtusööki esines meile Kathedralskolani

õpetajate ansambel. Seejärel hakkas tantsuõhtu. Eestlaste trumbiks tänavusel aastal sai Kaera-Jaan ja Puntratants.

Kaasahaaravad olid Soome ja Taani esitused, omapärane oli ka sakslaste tants.

Peale tantsu tänati üksteist, jagati meeneid. Igaüks sai tunnistuse Läänemere projektis osalemise kohta.

Algas disko, kuid siis pidid kahjuks esimesed delegatsioonid ka juba lahkuma - poolakatel ja sakslastel oli väsitav bussioo ees. Meid see aga pidutsemast ei takistanud. Iga hea asi saab aga kord otsa ja kell 01.30 pidime suunduma kämpingute poole.

Reede

Reede märksõnadeks oligi üks suur pakkimine, hüvastijätud ja lahkumine. Loomulikult olid hüvastijätud igaühel kõige kurvemad nendega, kellega kõige paremini läbi saadud.

Ning siis seadsimegi, rasked kohvrid käte otsas, sammud kõigepealt bussijaama ning sealt edasi sadamasse.

Kuid võib öelda, et kõigil oli väga lõbus... Nii saigi läbi üks FANTASTILINE üritus - Baltic Sea Conference, Rootsis, Uppsalas.

Reisi kasulikkus:

- Sellelt reisilt saime:
- Väga tugeva esinemiskogemuse nii suure ja erineva publiku ees.
 - Suhtlemispraktikat inglise keeles
 - Õppisime tundma teiste Läänemere riikide kultuuri ja inimesi

Ning mis kõige tähtsam

- kohtasime uusi sõpru

FOTO: PRIVAATKOLLEKTSIOON

Häid inimesi on olemas

Kõigile on teada erinevate väljaannete või meedia-kanalite tendents kajastada alati pigem negatiivse alatooniga juhtumeid - seda loomulikult aga inimeste huvi pärast, lugeda meelsamini teiste õnnetustest ja skandaalidest, kui saavutustest või kordaminekutest. Lennuki meeskond leiab, et koolilehel on aga pigem kultuuriline, mitte pelgalt "infoedastaja" väärtus. Kahtlemata on meil koolilehena pikk teekond ees ning tohutult arenguruumi, kuid arvame, et oleme suutnud enda jaoks mõtestada need eesmärgid, mis tagavad ka tulevikus kvaliteetse ning huvitava väljaande.

Headest inimestest tahame aga rääkida kahel põhjusel: Esialgselt pidi Lennuk sel aastal ilmuma vaid internetiväljaandena, tänu trükikojale ETPV, on meil võimalik välja anda leht ka paberandjal. Täiemahuline toetus, mistahes alal, on tänapäeval haruldus – tänu heasoovikkusele ja ühtsustundele kooli praeguste õpilaste ja vilistlaste vahel, laabus koostöö ideaalselt.

Tulemas on jõulud ning sõbralikkus on justkui õhus. Inimesed naeratavad rohkem ja tülitsevad vähem. Lähenemas on kauaoodatud koolivaheaeg ning viimane nädal efektselt kaunistatud koolimajas möödub kiiresti ja pühade vaimus. Tänavused jõulud on erilised just sellepöolest, et abiturientidele on see viimane 21. Koolis ning tervele koolile viimane meie ajutises elukohas, Tondirabas. Järgmise aasta abiturientid 55. lennust saavad pühi nautida vana hea koolimaja uues ja nooruslikus keskkonnas...

Lennuki meeskond soovib kõigile rahulikku jõule ja pöörast uut aastat!)

Kas õpetaja peab mäletama kõigi õpilaste sünnipäevi?

Riina Soobik
riina36@hotmail.com

Pedagoogide sünnipäevi harilikult peetakse meeles. See on viisakas ja tundub kohati isegi elementaarne olevat. Millegi pärast on teema viimasel ajal teravalt üles kerkinud.

Asjatu raiskamine?

Mõnede õpilaste arvates on klassijuhatajale kingi tegemine mõttetu raha raiskamine, eriti veel, kui vastastikkused suhted halvemapoolsed kipuvad olema. See peegeldub näiteks ka järgmises sõnavõtus: "Millal enne on *****] endal meeles olnud, millal MEIE sünnad on? Ta on osadega meist alates viiendast klassist koos olnud ja pole siiani suutnud sünnipäevasad meeles pidada!!! miks peaks meiegi? Ma ei tea, laulda talle ju võib ja lille kinkida, aga mitte rohkem... kes tahavad, võivad ju kingi teha, aga ma arvan et väga palju on neid inimesi, kellel on

suhteliselt suva...

Teised aga (ilmselt enamik õpilasi) on arvamusel, et õpetaja ei pea mäletama kõigi oma õpilaste sünnipäevi, kuna neid on lihtsalt nii palju. Aga muidugi mõista ei teeks see paha!

Vorst vorsti vastu?

Mõned teravmeelitsejad on välja öelnud ka mõtte: "Ja mis ta mulle sünnipäevaks kinkis ??". Siinkohal ei saa kahjuks rakendada põhimõtet vorst vorsti vastu... Või saab?

Või oleks hea hoopiski mitte segada tööd ja eraelu? Et keegi ei tea, millal kellegi sünnipäev on. Siis ei tekiks ka selliseid arusaamatusi. Samas pole ka selline lahendus normaalne, kuna see kaotaks mistahes kollektiivis ühtsustunde, mida tänapäeval ka nii väga hinnatakse. Mõtlen siinkohal võimet teha meeskonna tööd.

10 krooni

Lisaks sellele, ei ole ju nt 10 krooni ühe kingituse

peale. Seda arvab ka üks teine õpilane: "Ma ei usu, et 10 eeku kellegi jaoks nii kohutavalt suur raha on. Aga hea küll, kui see tõesti probleeme valmistab, siis võiks koguda kasvõi 3-5 -eeku -kmoon, tõsiselt rumal oleks talle sünnipäeval totralt otsa vahutada ja teha nagu nagu ei teaks asjast mitte midagi. Aga tuleb välja, et on. Hoolimata sellest, et päevas kasvõi kooli puhvetis peaaegu sama raha kulub.

Ma ei taha siin küll mingit moraalijutlust pidada, ega pugeda kellelegi, aga selliste intsidentide ette tulemine ei ole eriti meeldiv. See peaks olema iseenesest mõistetav?

Kuidas on lood teie klassis?

Toimetus ootab vastukajaid teemal: Kas õpetaja peaks mäletama õpilaste sünnipäevi? Ja kui ta ei mäleta, kas siis õpilased peaksid teda meeles pidama?

Tondiraba vs. Raua

Kopameister

Kui meie hulgas kõnniks ringi mõtetelugeja, kuuleks ta tihti mõtet: "Mul on Tondirabast täiesti kopp ees." - „Miks?“ küsiks ta. Seletaksin meelsasti: "Vaata enda ümber. Kellel ei teki sellises keskkonnas pärast poolttest aastat algul väsimus, siis viha ja lõpuks apaatia? " Ma ise ei ole selle viimase staadiumini veel jõudnud, kuigi tean inimesi, kes on. Olen veel kahe esimese vahel. Tunnistan ausalt - ja ma usun, et paljud mõistavad mind - mul on igal hommikul üha raskem ennast üles ajada ja Lasnamäe poole liikuma

hakata. Ma ei räägi ainult pimedast ja külmast ilmast, ülerahvastatud ja mingil põhjusel põrgukuumaks köetud ühistranspordist, vaid ka sellest kummalisest ja ebameeldivast tundest, mis tekib, kui unehäguste silmade ette näen kerkimas Tondiraba siluetti. Kuidas selle tundega päev läbi vastu pidada? - "Varsti saab koju... varsti saab koju... varsti saab koju..." Sest kahjuks ei saa ma veel lähima kuu jooksul rõõmustada end mõttega, et peagi pääseme Raua tänava kooli vanade, armsate ja neutraalsete seinte vahele. Ei, selleni on jäänud vähemalt kaks kuud, kui mitte kolm. Ma

ei ole nii suur optimist, et ammutada head tuju mõttest: "Ainult kaks kuud veel!" Mind kollitab mõte, et räägitakse veebruarist... hea, et vähemalt aastaarv on teada- 2003! Senikaua tuleb meil vastu pidada Tondiraba jääkülma/kõrbekuumades klassides (olenevalt, kas päike paistab või mitte) ning kaunite ning ülimalt eredavärviliste seinamaalingute vahel. Imelik, et sellise pisiasjaga poolteise aasta jooksul ei harju.

Kuid sellegipoolest ei maksa lõpmatult viriseda. Siin on üks asi, mida Raua tänaval ei olnud ega saagi olema. See on vapustavalt ilus päikesetõus üle Lasnamäe raba...

Lumevalgus ... lumepimedus

Kadri Bank

kadriydruk@mega.ee

Peaaegu tunnistama, et mulle pole talv kui aastaeg kunagi meeldinud. Nohune nina ja pidevalt läbikülmunud sõrmed on selleks küllalt piisav põhjus. Kuid millegi pärast vaatan ka mina alati lootusrikkalt aknast välja, kui mõni klassivendadest naljatledes juba ei tea mitmendat korda üle klassi hõikab: "Lund sajab!" Olgugi, et on alles oktoobrikuu algus. Ja lõpuks saabubki esimene lumesadu. Kummaline, aga ma pole kohanud ühtki inimest, kellele sel päeval naeratus näole ei kerkiks. Ere lumevalgus paneb silmi kissitama ja pime aeg muutub veidikenegi valgemaks...

Tegelikult on mul kahju, et ma mitu talve kiire elutempo pärast suuski alla pole saanud. Ka sellistest lihtsatest talverõõmudest nagu helveste püüdmine ja

nende kujude võrdlemine, millega lapsepõlves vist meile kõigile on meeldinud tegeleda, olen pidanud loobuma. Siiski püüan aga veidi enda jaoks aega leida. Paar päeva tagasi klassiõega koolist koju minnes juhtis ta tähelepanu häälele, mis rääkides lumme mattub. Huvitav, et ma polnud seda kunagi varem märganud.

Tõsi ta on – lumeaeg paneb meid kõiki maailma veidi teisiti tajuma. Helid omandavad teise kõla, tunded on kuidagi puhtamad ja siiramad. Märkamatu muutuvad inimesedki sõbralikumaks. Ei tea, millest see tuleb, aga see töötab! Mustade jõulude aegu valitseb ju hoopis teine meeleolu. Kindlasti oleks kõik teisiti ka lumerohkuse, – kollasuse või –punasuse korral. Olgem siis õnnelikud, et meil pole ei lumepimedust ega muid varjundeid. Elagu lume valgus!

Päkapiku meelespea

- Jõuluvana on sinu ainuke tööandja!
- Õige Jõuluvana elab ainult Põhjanabal, teised kõik on Ameerika-feigid!
- Päkapikk on kohustatud läbima päkapiku-kursused!
- Jälgi terve aasta lapsi - nii on võimalik pahade laste pealt komme kokku hoida!
- Alusta kinkide kogumist juba suvel!
- Päkapiku habeme pikkus on vähemalt 1/8 ta keha pikkusest
- Ära varasta! Kui keegi on juba sussi sisse kommi pannud, siis ära võta seda ega asenda enda omaga!
- Ära roni 7. korruse akna taha redeliga, mine korstnast!
- Kontrolli alati pulgakommi otsaga, et sussi sees hiirelõksu ei ole!
- Ära kasuta kunagi kingipakkimisteenust! Paki ise kingid ära!

PS Kui näed, et lapsevanem mängib päkapikku või Jõuluvana, teata korrarikumisest otsemaid Jõulupolitseile!

Intervjuu primadonnaga.

„Alati te, reporterid, kirjutate, et n mastan liili. Kirjutage aga, et ma lugu ka kalliskividest!“

Enne jõule.

„Ma ei taha, Robert, alati kui me möödume sinu vanavanurgast, hakkab mul külm...“

Väljavõte ühe 1920. aastate juturaamatu, peatükist "Naerev maailm". Haruldane karikatuurpiltide jõuluseeria ilmub vaid selles Lennuki väljaandes.

Võimalused professorile/õpetajale närvidele käia

Kas ka sind, kallid lehelugejad, on ära tüüdanud igavad loengud (või tunnid), kus igavuse peletamiseks mängitakse laevade pommitamist? Tahad üleüldise igavuse vastu midagi ette võtta? Siin on sulle lahendus! Siin on mõned viisid, kuidas muuta nii enda, oma kaasõpilaste kui ka õpetaja/professori tuju paremaks.

1. Pese loengu ajal hambaid. Samal ajal tõsta käsi, nagu tahaksid midagi küsida, ja pomise oma küsimus arusaamatult, samal ajal hambaid harjates ja igale poole enda ümber hambapastat puhudes. Kui professor su teguviisi üle pahandab, esine lühikese tiraadiga suuhügieeni tähtsusest.

2. Istu auditooriumi tagumisse ritta, professorist nii kaugele kui vähegi võimalik. Aeg-ajalt hüüa loengu vahele "Mida!" või "Ärge pobisege, rääkige kõvemini!". Kui professor soovib sul ettepoole istuda, ütle talle, et sa ei saa, sest pead "palgamõrtsukaid silmas pidama".

3. Kui sul on hommikul esimene loeng, mine enne teisi kohale ja võta kaasa padi, mõned tekid, õhkmadrats ja äratuskell. Heida õhkmadratsile teki alla ja teeskle magamist. Pane äratuskell äratama umbes kaks minutit peale

Loengu algust. Kui see heliseb (soovitavalt võimalikult valjusti), siis vajuta kell kinni ja heida uuesti magama. Tee seda kogu loengu jooksul.

4. Joonista oma kontrolltööde tagumistele külgedele lilli ja südameid. Nende kõrvale kirjuta asju nagu "Te olete parim, kuigi te ei kõlba kuhugi" või "Te olete maailma kõige halvem professor, aga ma armastan teid siiski."

5. Ilmu kohale umbes 10 minutit pärast loengu algust. Sõida jalgrattaga auditooriumi, hüüa "ettevaatust!" ja pörka vastu tahvlit. Võta istet, nagu poleks midagi juhtunud. Korda seda iga päev.

6. Tekita oma laual alatasa "kogemata" tulekahjusid. Põleta konspekte, kontrolltöid, või mis iganes sul käepärast juhtub olema.

Iga kord, kui sa midagi põlema paned, kui väike see ka ei oleks, jookse auditooriumist välja, hüüdes "Tulekahju! Tulekahju!". Ära tule kuni loengu lõpuni tagasi.

7. Peida ennast kuhugi auditooriumi ära. Oota, kuni professor hakkab kohalolijaid üles märkima, aga ära tee häält, kui ta sinu nime hüüab. Poole loengu ajal hüppa välja ja hüüa: "Aga mina olen siin! Jälle vedasin teid alt!". Võta istet ja ole ülejäänud loengu jooksul vait.

8. Mähi ennast sidemetesse ja tule loengusse Loengu jooksul karjata aeg-ajalt ja oiga asju nagu "Miks mina!?" ja "Palun tapke mind!" Korrage tõuse püsti, nagu hakkaksid sa kohe imekombel kõndima. Selle asemel kuku pikali, karjata valust ja oota, et keegi sind ratastooli

tagasi aitaks. Kui loeng lõpeb, ütle: "Ma tunnen ennast juba paremini", hüppa püsti ja jookse koju.

9. Võta loengusse kaasa purgitais vihaseid herilasi. Viis minutit pärast loengu algust lase herilased välja ja jookse karjades minema.

10. Võta loengusse kaasa tolmuimeja. Keset loengut tõuse püsti ja hakka tolmu imema. Kui professor käsib sul järele jätta, seleta, et sa "ei suuda selles seapesas enam kauem istuda". Tööta tolmuimejaga edasi, ise vihaselt pomisedes.

11. Võta loengusse kaasa väike kaktus. Tõsta käsi, ja kui sulle sõna antakse, ütle, et kaktusel on küsimus. Vaata kaktusele otsa, nagu ootaksid, et ta kohe midagi küsib. Mõne hetke pärast kehita õlgu ja oota, et professor loengut jätkaks. Tee seda iga päev ja saa iga korraga kaktuse peale järjest vihasemaks, ohtes süngelt ja heites talle kurje pilke, kui ta "rääkima ei hakka". Loengu lõpus ruumist lahkudes, hakka kaktuse peale karjuma: "Ma ei suuda uskuda, et sa mind jälle alt vedasid...!"

12. Iga kord, kui professor kogeleb, võta üks punnsuutäis. Kui ta pahandab, selgita, et joomismängud teevad loengu huvitavamaks.

13. Kui professor annab sulle trükitud konspekti, paranda see kodus ära, pane sellele hinne ja vii professorile tagasi.

✈ LENUK 'i ilmumise tegi võimalikuks:

ETPV trükikoda

@ www.etpv.ee | tel: 611 5556 | fax: 611 5560

✈ LENUK 'i toimetus

Peatoimetaja : Karl J. Paadam

"Koolis" toimetaja : Kadri Bank

"Arvamus" toimetaja : Anna Stepanova

"Omalooming" toimetaja : Liis Lepik

"Meelelahutus" toimetaja : Madis Vodja

Keeletoimetaja: Maarja Kaljulaid

✈ LENUK 'i teadetetahvel:

Meile saab kirjutada e-maili aadressil: toimetus@lennuk.21k.ee

Avaldage tekstide ja teemade kohta arvamust, kirjutage kirju asjakohastel teemadel, saatke meile oma loomingu. Kõik vähegi sobilik avaldatakse juba järgmises numbris.

Tänu heade inimeste ja ETPV trükikojale on meil alates sellest Lennuki numbrist võimalik lehte avaldada lugejatele täiesti tasuta – nii peaks jõudma meie kooli häälekandja kõigi lugejateni.

Samuti avame kõigi eelduste kohaselt jaanuari keskpaigaks Lennuki uuendatud veebisaidi, kus leht hakkab ilmuma paralleelselt paberandjaga.

Loodetavasti suudame ületada ka kõikvõimalikud takistused ning tagada Lennuki perioodilise ilmumise!